

Capitolul 4

Tatăl Meu, dacă nu se poate să se îndepărteze de Mine paharul acesta, fără să-l beau, facă-se voia Ta! Matei 26, 42

Lupta de moarte din grădina Ghetsimani

Când Isus a ajuns în grădina Ghetsimani, a știut că acolo va fi prins și că Îl vor duce la o succesiune de procese și că Îl vor umili, și în cele din urmă Îl vor răstigni fără milă. Da, când apostolul Ioan descrie sosirea soldaților însărcinați cu prinderea lui Isus, spune: »Isus, care știa tot ce avea să I se întâmple, a mers spre ei, și le-a zis: „Pe cine căutați?”« (Ioan 18, 4).

Vedem mereu că scriitorii Evangheliilor scot în evidență atotștiința lui Isus în toate relatările despre suferințele Lui. Ei se concentrează aproape exclusiv asupra faptului că El știa totul mai dinainte și avea în mâinile Lui toate lucrurile, care se petreceau în jurul Lui. Toți scriitorii Evangheliilor arată clar că Isus »știa tot ce avea să vină asupra Lui«. Nimic nu avea loc la întâmplare în noaptea aceasta. El știa foarte exact ce urma să aibă loc. Nimic nu era, care să nu fie în mâna Lui și în mâna Tatălui Lui.

Aceasta înseamnă că Isus știa în detaliu ce va aduce cu sine moartea Sa. A știut mai dinainte de toate durerile și chinurile, batjocurile și umilirile pe care va trebui să le îndure. Înainte să intre în grădina Ghetsimani a cunoscut adevărul îngrozitor cu privire la ce va trebui să îndure. Și cu toate acestea a fost gata să se plece pe deplin și fără nici o rezervă voii Tatălui, ca să înfăptuiască planul veșnic al răscumpărării.

În rugăciunea Lui din noaptea aceasta lupta cu această întrebare, așa de evident cum nu se poate mai clar. Este vorba de unul din locurile din Scriptură cele mai uimitoare și tainice. Descrie lupta Sa cu realitatea cea mai îngrozitoare prin care va trece foarte curând. Aici ni se oferă o privire uimitoare în inima Dumnezeuului devenit om.

Probabil că Isus cu ucenicii Lui au ajuns în grădina Ghetsimani în jurul miezului nopții. În acest timp târziu, toți dădeau semne de oboseală. O săptămână încordată era aproape pe sfârșite, o zi foarte încărcată se încheia. Dar chestiunea lui Hristos în grădina Ghetsimani era mult mai importantă decât somnul, și de aceea nimic nu-L va reține să meargă acolo să se roage.

Hristos a fost om adevărat în toate privințele. El era expus aceluiași îngrădiri corporale, ca toți oamenii. Și El a simțit oboseala (Ioan 4, 6; Marcu 4, 38). A știut ce înseamnă să fi înfometat (Matei 21, 18). Avea sete, ca orice om (Ioan 4, 7; 19, 28). El a trăit toate sentimentele omenești. Câteodată a fost văzut cum plânge și era întristat (Ioan 11, 35; Luca 19, 41). În unele împrejurări și-a descoperit mânia (Ioan 2, 15-17). Cu toate că Scriptura nu spune textual că El a râs, sau a zâmbit, s-ar trage o concluzie falsă dacă s-ar spune că El a mers prin viață cu fața întunecată. Știm că S-a bucurat, în mod deosebit când păcătoșii au venit la credință (Luca 15, 4-32). Renumele Lui printre farisei ne lasă să recunoaștem că El nu a fost un individualist morocănos, ci era Unul care răspândea bucurie, fiind deseori în societatea altora, »un prieten al vameșilor și al păcătoșilor« (Luca 7, 34).

În orice privință a fost om ca și noi – cu excepția însă a stării noastre de păcătoșenie. Dacă se pare că Scriptura scoate în evidență mai mult durerea și întristarea Sa, decât bucuria, atunci o face numai pentru că, știind că El a trăit adâncul suferinței umane într-o măsură nespuse de mare, aceasta ne poate da o mare mângâiere în momentele noastre de necaz. În timpul rugăciunii Lui din această noapte se pare că toată suferința pe care El a cunoscut-o vreodată s-a năpustit deodată asupra Lui. La aceasta s-a adăugat un sentiment de frică în fața încercării aspre de care va avea parte în ziua următoare. Toate acestea luate la un loc ne arată în mod deosebit pe »Omul Hristos Isus« și lucrarea Lui de mijlocire făcută pentru noi.

Ieremia a scris cartea Plângerile lui Ieremia ca un cântec de jale față de suferința prin care trecea Ierusalimul sub mâna Domnului, care-l încerca. Dar cu siguranță, în afară de aceasta, versetul 12 din capitolul 1 este descrierea suferințelor lui Hristos sub mâna lui Dumnezeu: »O!

voi, care treceți pe lângă Mine, priviți și vedeți, dacă este vreo durere ca durerea Mea, ca durerea cu care M-a lovit Domnul în ziua mâniei Lui aprinse!»

Niciodată nu a fost cuprins sufletul vreunui om de atâta suferință. Niciodată nu vom putea înțelege adâncimea chinurilor lui Hristos, pentru că – vorbind sincer – nu putem să pricepem grozăvia păcatului, așa cum a cunoscut-o El. Nici nu suntem în stare să cunoaștem groaza mâniei divine, așa cum a cunoscut-o El. De aceea nu înțelegem durerea exprimată în rugăciunea din grădina Ghetsimani. Să nu ne mirăm dacă nu înțelegem însemnătatea rugăciunii. Și cu toate acestea, în locul acesta este o bogăție de imagini, care deseori sunt trecute cu vederea.

Evangelistul Matei descrie în felul următor cele întâmplate:

»Atunci Isus a venit cu ei într-un loc îngrădit, numit Ghetsimani, și a zis ucenicilor: „Sedeți aici până Mă voi duce colo să Mă rog.” A luat cu El pe Petru și pe cei doi fii ai lui Zebedei, și a început să Se întristeze și să Se mâhnească foarte tare. Isus le-a zis atunci: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte; rămâneți aici, și vegheați împreună cu Mine.” Apoi a mers puțin mai înainte, a căzut cu fața la pământ, și S-a rugat, zicând: „Tatăl Meu, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu.” Apoi a venit la ucenici, i-a găsit dormind, și a zis lui Petru: „Ce, un ceas n-ați putut să vegheați împreună cu Mine! Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul, într-adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă.” S-a depărtat a doua oară, și S-a rugat zicând: „Tatăl Meu, dacă nu se poate să se îndepărteze de Mine paharul acesta, fără să-L beau, facă-se voia Ta!” S-a întors iarăși la ucenici, și i-a găsit dormind; pentru că li se îngreuiaseră ochii de somn. I-a lăsat din nou, S-a depărtat, și S-a rugat a treia oară, zicând aceleași cuvinte.» (Matei 26, 36-44)

În această luptă a lui Hristos sunt scoase în evidență trei aspecte: întristarea Sa, rugăciunea Sa fierbinte și supunerea Sa.

Întristarea Sa

Grădina Ghetsimani era un loc cunoscut pentru ucenici. Chiar și Iuda știa unde va fi Isus în noaptea aceasta, potrivit cu relatarea evangelistului Ioan, căci »Isus de multe ori Se adunase acolo cu ucenicii Lui« (Ioan 18, 2). Cu toată probabilitatea acest loc era o dumbravă cu măslini împrejmuțată cu un zid. Se pare că avea numai o intrare, unde Isus a lăsat pe cei mai mulți ucenici ai Săi, în timp ce a intrat cu Petru, Iacov și Ioan ca să se roage. Acești trei constituiau cercul cel mai intim al însoțitorilor Lui. Deseori Isus a permis acestor trei ucenici să fie împreună cu El la diferite ocazii, în timp ce celorlalți nu le-a permis să-L însoțească (compară cu Marcu 5, 37; Matei 17, 1).

De ce a luat El pe acești trei cu El? În primul rând din pricina lor. Ei au avut privilegiul să fie martorii luptei înverșunate a lui Hristos în orele cele mai întunecate ale încercării Lui. În baza exemplului Lui, ei vor învăța o lecție deosebită, cum pot să iese dintr-o situație grea. Și cu toate că mereu au adormit, au avut parte de multe, în timp ce Isus S-a rugat, ca să-și dea seama cât de mare a fost chiunul pe care El l-a suferit.

Ucenicii care au fost lăsați la intrarea în grădină au supravegheat în mod obișnuit poarta, ca Domnul să nu fie deranjat în timp ce se ruga. În această noapte deosebită ar fi trebuit ca și ei să se dedice rugăciunii personale. Isus le spusese, că în curând vor trece printr-o încercare îngrozitoare. Ei puteau vedea, că El era îngrijorat. El a făcut tot ce a depins de El, ca să-i atenționeze de pericolul care va veni. Evangelistul Luca ne spune că Isus le-a zis: »Rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită« (Luca 22, 40). Evangelistul Matei relatează că El a trezit pe Petru, Iacov și Ioan, după ce ei de două ori au adormit, și de fiecare dată i-a atenționat. Cu toate acestea nu avem nici un indiciu că vreunul din ucenici ar fi rostit o rugăciune scurtă. Aceasta arată cât de mulțumiți au fost cu ei înșiși în siguranța lor. Nu este nici un indiciu că au fost alături de Isus,

sau că L-au încurajat. Da, este o ironie mare în faptul că atotputernicul Fiul al lui Dumnezeu, Cel fără păcat, avea nevoie foarte mare de rugăciune în noaptea aceea, în timp ce ucenicii Lui slabi, ușor de atacat, nu aveau nici un simț pentru ceea ce era așa de necesar în ceasul acela. Erau surzi cu privire la ce le-a spus El.

Aceasta este tipic pentru inima păcătoasă. Deseori, în starea noastră firească și decăzută, nu suntem conștienți de sărăcia noastră spirituală. Însă Hristos în starea Sa lipsită de păcat a știut foarte bine de slăbiciunea firii omenești, și nu putea să doarmă, când convorbirea cu Dumnezeu era absolut necesară. Ucenicii au adormit cu toții, cu toate că trebuiau să rămână treji.

Cum au putut să adoarmă? Probabil că s-au simțit în siguranță într-un loc cunoscut. După toate probabilitățile nu venea nimeni noaptea în locul acela. Uitând că unul dintre ei era trădătorul, și-au închipuit că sunt în siguranță. Au fost doborâți de oboseala, pe care toți o simțeau. Evanghelistul Luca spune că ei au adormit și din cauză că erau cuprinși de întristare (Luca 22, 45). Când suntem zdrobiți de oboseală, dorim să dormim. Duhul lor îngrijorat a căutat o posibilitate de scăpare. Și astfel au adormit și au lăsat pe Isus să-Și ducă singur chinurile sufletului.

Isus nu a exagerat cu nimic, atunci când a spus ucenicilor Lui, că sufletul Lui este cuprins de o întristare ca de moarte. Chinurile, pe care le suferea în grădina Ghetsimani, erau în stare să-L ducă realmente în mormânt. Ar fi fost cu totul posibil, dacă Dumnezeu nu ar fi prevăzut pentru El o cu totul altfel de moarte. Evanghelistul Luca relatează că »sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge, care cădeau pe pământ« (Luca 22, 44). Aceasta descrie o boală rară, dar bine documentată, cunoscută sub numele de *haematidrosis* și care apare câteodată în stări de solicitare emoțională: când capilarele de sub piele se sparg din cauza încordării mari, apare la persoanele respective un amestec de sudoare cu sânge, care se scurge prin glandele sudoripare.

De ce a simțit El un astfel de chin? S-ar părea că se temea de durerile și chinurile trupești legate de crucificarea Lui, de care va avea parte pe drumul spre Golgota. Însă mulți au fost crucificați, fără ca gândul la crucificare să-i facă să transpire sânge și apă. Presupunerea că Fiul lui Dumnezeu a suferit un chin așa de mare din cauza fricii cu privire la ce I-ar putea face oamenii este de neimaginat. El Însuși a învățat: »Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul« (Matei 10, 28).

Cu siguranță, nu era moartea ca atare care a încolțit așa de puternic sufletul Lui. El venise ca să meargă la moarte. Aceasta era ora pentru care venise. Este de neimaginat că în acest ceas târziu El a început să se îndoiască că trebuia să moară. În Ioan 12, 27 este notată o rugăciune a lui Isus, pe care El a rostit-o public mai înainte. El azis: »Acum sufletul Meu este tulburat. Și ce voi zice? Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta? Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta!«

Aici însă, în grădina Ghetsimani, El se roagă: »Tatăl Meu, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta!« Avea El îndoială cu privire la faptul că va trebui să moară? Se roagă El să fie salvat de la cruce? Unii comentatori, care vor să ocolească aceste urmări, au propus ca »paharul« de care voia să fie salvat, conform rugăciunii Lui, să fie înțeles ca fiind moartea prematură care Îl amenința în grădina Ghetsimani. După părerea lor, El S-a rugat ca planul de mântuire să nu fie zădărnicit prin moartea Sa prematură, înainte de moartea pe Golgota.

Prin aceasta se trece cu vederea înțelesul biblic al »paharului«. Apostolul Ioan relatează cum Isus a fost prins scurt timp după aceea și cum Petru a încercat să se folosească de sabia lui, ca să împiedice prinderea. Apoi se spune: »Isus a zis lui Petru: „Bagă-ți sabia în teacă. Nu voi bea paharul, pe care Mi l-a dat Tatăl Meu să-l beau?“ (Ioan 18, 11). Prin aceasta devine clar că *la urma urmelor* Tatăl a fost Cel care I-a dat paharul să-l bea.

Ce se înțelege prin pahar? Nu este vorba numai de moarte. Nu sunt durerile trupului, pricinuite de crucificare. Nu era biciuirea sau umilirea. Nu era setea îngrozitoare, nu era chinul pricinuit de baterea cuielor în mâinile și picioarele Sale, sau rușinea de a fi scuipat, de a fi bătut. Nu erau nici măcar toate acestea la un loc. Toate aceste lucruri conțineau exact ce a spus Hristos că *nu trebuie* să ne temem de ele. El a spus: »Vă spun vouă, prietenii Mei; să nu vă temeți de cei ceucid trupul, și după aceea nu mai pot face nimic« (Luca 12, 4).

»Am să vă arăt«, adaugă El, »de cine să vă temeți. Temeți-vă de Acela care, după ce a ucis, are putere să arunce în geenă; da, vă spun, de El să vă temeți« (versetul 5). Prin aceasta este clar de ce Hristos se temea mai mult cu privire la cruce: paharul de care voia să fie salvat, dacă este posibil, cuprindea revărsarea mâniei divine, căreia El îi era expus din partea Tatălui Său sfânt.

Paharul era un cunoscut simbol vechitestamental al mâniei divine față de păcat. În Isaia 51, 17 se spune: »Trezește-te, trezește-te! Scoală-te Ierusalime, care ai băut din mâna Domnului potirul mâniei Lui, care ai băut, ai sorbit până la fund potirul ameteții.« În Ieremia 25, 15-16, Domnul spune profetului: »Ia din mâna Mea acest potir plin cu vinul mâniei Mele, și dă-l să-l bea toate neamurile la care te voi trimite. Vor bea și se vor ameți și vor fi ca niște nebuni, la vederea săbiei, pe care o voi trimite în mijlocul lor.« El adaugă: »Să le spui: „Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: >Beți, îmbătați-vă, și vărsați, și cădeți fără să vă mai ridicați, la vederea săbiei pe care o voi trimite în mijlocul vostru!<” Și dacă nu vor vrea să ia din mâna ta potirul ca să bea, spune-le: „Așa vorbește Domnul oștirilor: >Beți!<”« (versetele 27-28).

Paharul simbolizează aici judecata pe care o vor suferi cei necredincioși, potrivit cu voia lui Dumnezeu. Ei beau până se îmbată și li se face rău, așa că vomită. Este ca și cum Dumnezeu ar spune celui păcătos: „Iubești păcatul? Ei, bine. Atunci bea din paharul păcatului până se golește!” Și El îi lasă să guste consecințele propriilor păcate, așa că lucrul după care aleargă ajunge să le devină judecată, pe care El o lasă să vină asupra lor în toată asprimea ei. Lucrul pe care îl iubeau devine blestem, care îi îmbolnăvește și în cele din urmă mor. Asemenea vorbire simbolică, care prezintă paharul ca pe un simbol al judecării divine, se găsește în tot Vechiul Testament (compară Plângerile lui Ieremia 4, 21-22; Ezechiel 23, 31-34 și Habacuc 2, 16).

Dacă Hristos S-a rugat ca – dacă este posibil – paharul să fie luat de la El, atunci El a vorbit despre faptul că El a trebuit să bea paharul mâniei lui Dumnezeu. Niciodată să nu ne lăsăm induși în eroare că Hristos S-a temut de durerile trupești pricinuite de răstignire! El n-a tremurat niciodată în așteptarea a ceea ce oamenii îi vor face. În El nu era nici o urmă de teamă față de oameni. Dar în ziua următoare El »va purta păcatele multora« (Evrei 9, 28). Și din pricina aceasta plinătatea mâniei divine se va revărsa asupra Lui. Într-un fel cu totul tainic, pe care duhul nostru omenesc nu-l poate înțelege, Dumnezeu Își va întoarce fața de la Hristos, în timp ce Hristos era expus întregii puteri a mâniei divine împotriva păcatului.

Să ne amintim că în Isaia 53, 10 se spune: »Domnului I-a plăcut să-L zdrobească; L-a supus suferinței« (vezi versiunea GBV 2001). Când Hristos atârna pe cruce, era încărcat cu păcatele poporului Său, suferind pentru ei mânia lui Dumnezeu. În 2 Corinteni 5, 21 este explicat în mod asemănător ce s-a petrecut pe cruce: »Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi.« Cu alte cuvinte: la cruce Dumnezeu a atribuit păcatele noastre lui Hristos și pedeapsa pentru păcat a exercitat-o asupra Lui (compară cu 1 Petru 2, 24).

Prețul păcatelor purtate de Hristos a fost văpaia mâniei divine. El l-a plătit pe deplin. Aceasta explică de ce în Matei 27, 46 a strigat cu toată durerea: »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?« Acest strigăt venit de pe cruce reflectă cât de amar a fost paharul care l-a fost dat. Nu este de mirare că voia ca paharul să fie luat de la El.

Nu a recunoscut El, că nu exista nici o altă alternativă ca paharul să fie luat de la El? *Desigur că da*. Dar de ce rostește în grădina Ghetsimani o astfel de rugăciune? Deoarece prin aceasta a exprimat sincer frica pe care o simțea în momentul acela. El știa că nu putea să speră să fie scutit de misiunea pe care o avea de a fi Mielul jertfit pentru păcat. Și aceasta devine clar din restul cuvintelor rugăciunii Sale: »Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu« (Matei 26, 39). Să observăm că a doua oară S-a rugat în felul următor: »Tatăl Meu, dacă nu se poate să se îndepărteze de la Mine paharul acesta, fără să-l beau, facă-se voia Ta.« Când chinurile sufletului au crescut, hotărârea Sa de a face voia Tatălui Său a devenit mai mare.

Rugăciunea lui Hristos conține o mărturisire sinceră a simțămintelor omenești. Și în această rugăciune se descoperă predarea sistematică a acestor simțăminte omenești voinței divine.

Când Hristos a luat chip de om, toate slăbiciunile naturale ale omului au devenit parte componentă a existenței Sale pământești – cu excepția acelor slăbiciuni, care sunt păcătoase. În

Evrei 4, 15 se spune: »Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat.« Așa cum am constatat la începutul acestui capitol, Hristos a cunoscut prin propria experiență, cu excepția păcatului, toate caracteristicile naturii umane muritoare. A obosit; a simțit foamea; a suferit dureri. Și aici în grădina Ghetsimani a suferit cele mai mari dureri, cea mai mare frică și strâmtorare a sufletului Său – chiar până la limita cu moartea. În această rugăciune El face cunoscut aceste sentimente. Ele arată existența umană a lui Hristos așa de clar, cum nici un alt loc din Scriptură o face.

Ceea ce Îl face pe Hristos aici să Se roage nu este slăbiciunea păcătoasă, ci este expresia slăbiciunii omenești normale, care nu se deosebește de foamea Sa, de setea Sa, sau de epuizarea Sa. Cu siguranță Hristos nu a iubit suferința în sensul masochist (unul care se chinuie singur). Ar fi fost străin de ființa Lui omenească, dacă nu ar fi privit crucea cu îngrijorare și teamă față de cele ce se vor întâmpla. Aceasta nu este lașitate și teamă. Este aceeași spaimă, care ne cuprinde pe noi toți, și aceeași presimțire, care ne cuprinde pe furiș, când știm că stăm înaintea unui eveniment deosebit de dureros. În cazul lui Isus, chinurile sufletești, pricinuite de ce urma să aibă loc, au ieșit foarte clar în evidență.

Scriptura nu ne spune în niciun loc, că dumnezeirea lui Isus L-ar fi făcut să Se înalțe peste starea omului obișnuit sau să-I fi oferit trăsături supraomenești. Potrivit Scripturii, natura divină a lui Hristos nu a lezat ființa Sa omenească și nici nu a împiedecat dezvoltarea ei. Dimpotrivă: tot ce spune Scriptura despre misiunea lui Hristos ca Mântuitor al nostru se bazează pe faptul că El a fost în totul Om. Evrei 2, 17 subliniază acest punct: »A trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului.«

Domnul nostru nu a simulat că este om. El a fost om în adevăratul sens al cuvântului. Cu excepția păcatelor noastre, pe El L-a caracterizat toată natura noastră de muritori. Și, în acest moment în grădina Ghetsimani s-a arătat caracterul Său omenesc, cum nu s-a arătat niciodată în viața Sa. Cu siguranță putem să înțelegem sentimentele Lui: groază, în așteptarea a ce cerea Dumnezeu de la El; consternare față de ceea ce însemna aceasta pentru El; și o dorință foarte mare să fie cruțat de mânia lui Dumnezeu, dacă cumva ar fi fost posibil. Toate acestea au condus la acea stare de întristare extrem de mare, pe care o simțea când privea crucea.

Pe scurt spus: Isus a fost foarte întristat, căci știa că toată vina păcatelor tuturor răscumpăraților din toate timpurile va fi atribuită Lui. El va fi expus, în locul altora, mâniei divine dezlănțuite cu toată puterea. Fiul sfânt al lui Dumnezeu, care niciodată nu a cunoscut nici cel mai mic păcat, a fost făcut păcat. Pe El Îl va lovi mânia divină (2 Corinteni 5, 21). Gândul la acest fapt L-a făcut să transpire sânge și apă în adevăratul sens al cuvântului.

Rugăciunea Sa fierbinte

Când din cauza aceasta Hristos a mers la cruce, sentimentele Lui de frică și presimțirile Lui sumbre conțin manifestarea emoțiilor omenești. Dorința Lui de a scăpa de mânia lui Dumnezeu cuprindea un sentiment omenesc normal și ușor de înțeles. Dar această dorință și toate emoțiile Lui omenești s-au subordonat conștient și intenționat voinței lui Dumnezeu. Simplul fapt că El a avut aceste sentimente, nu este niciun păcat. Păcatul constă în cedarea la sentimentele și preferințele omenești în defavoarea voinței lui Dumnezeu. Deoarece Isus știa aceasta, toată viața Lui a fost caracterizată de supunere conștientă și de bună voie față de voința Tatălui Său. El a spus: »Totdeauna fac ce-I este plăcut« (Ioan 8, 29). »Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimes, și să împlinesc lucrarea Lui« (Ioan 4, 34). »Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi; judec după cum aud; și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimes« (Ioan 5, 30). »Căci M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimes« (Ioan 6, 38).

Cuvintele rugăciunii Sale din grădina Ghetsimani reflectă cum a avut loc această supunere. Rugăciunea exprimă în modul cel mai cinstit sentimentele umane ale lui Hristos. În așteptarea

mâniei divine S-a temut înlăuntrul Lui, iar după aceea a cerut ca, dacă este posibil, să nu aibă parte de ea.

Dar de ce a formulat El această rugăciune tocmai în această oră? Din veșnicie, înainte de toate timpurile, se înțelesese cu Dumnezeu ca El să moară ca jertfă de ispășire pentru păcate. El știa cu certitudine că paharul mâniei lui Dumnezeu constituia o parte inevitabilă a lucrării de ispășire.

Cu toate că toate acestea sunt adevărate, Hristos în existența Lui umană trebuia să simtă povara într-un fel în care El niciodată nu a simțit-o. Omul Hristos Isus se apropia de ultimele lui ore pe pământ. Toate aceste sentimente umane normale trebuiau în mod inevitabil să se accentueze, pe măsură ce se apropia ora. Toată povara suferinței și fricii îngreuna înlăuntrul Lui în momentul când era gata să-și ia crucea. Aceste sentimente sunt exprimate în rugăciune. Este dovada că în orice privință El a fost om cu adevărat.

Rugăciunea Sa din grădina Ghetsimani a slujit totodată unui alt scop stabilit de Dumnezeu. A fost un exemplu pentru Petru și ceilalți apostoli. Desigur, Isus știa că nu era posibil să se dea la o parte dinaintea exercitării judecății mâniei lui Dumnezeu. Cu siguranță, nu S-a întreat în gândurile Lui dacă aceste lucruri s-ar fi putut evita. Și cu toate acestea, cu această ocazie S-a rugat intenționat cu voce tare.

Isus S-a rugat deseori cu voce tare, din cauza celor care Îl ascultau (compară cu Ioan 11, 42). Există toate motivele să presupunem că această rugăciune din grădina Ghetsimani a fost formulată cu voce tare, pentru ca apostolii aflați în apropiere să audă. După ce Isus a luat cu Sine pe Petru, Iacov și Ioan, când a intrat în grădină, i-a rugat să rămână în apropiere și să vegheze împreună cu El. Deoarece Isus știa că Satana voia să-i cearnă, cum se cerne grâul, rugăciunea Lui trebuia să fie un model pentru ei. Ei puteau să învețe o mulțime de lucruri, dacă ar fi fost ascultători atenți.

Probabil că din acest motiv în timpul rugăciunii Lui permanente adresate Tatălui se adresează ucenicilor Săi, îndemnându-i la veghere. Să observăm cuvintele Lui din evanghelia după Matei capitolul 26 versetul 41: »Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă.« În aceste momente Isus lupta cu slăbiciunile propriei ființe umane. Încă o dată: acestea nu erau slăbiciuni păcătoase, și erau afecțiuni omenești normale, nevoi și sentimente care pot deveni păcate atunci când nu sunt supuse voinței lui Dumnezeu.

Petru a păcătuit, pentru că a dormit. Cu toate că în mod normal nu păcătuiești dacă dormi, Hristos i-a încredințat o misiune. El trebuia să rămână treaz alături de Hristos, să vegheze și să se roage. Oboseala lui Petru, unită cu tristețea mare din noaptea aceea, l-a făcut să-și caute refugiu în somn. Cu toate că oboseala și tristețea nu sunt păcate în ele înșile, împrejurările trebuie subordonate voinței lui Dumnezeu. Cu siguranță *duhul* lui Petru a fost plin de voință (versetul 33). Dar carnea lui a fost neputincioasă. El trebuia să se roage, așa cum a făcut Hristos – care în mod conștient și-a supus voia voinței Tatălui și a așteptat de la Dumnezeu puterea pentru a rezista.

Cuvintele rugăciunii lui Hristos lasă să se recunoască o mare intimitate între Tatăl și Fiul. Oricând Isus S-a rugat, Isus S-a adresat lui Dumnezeu cu »Tată« (numai o singură dată a fost altfel: când atârna pe cruce și simțea povara mâniei divine s-a rugat în aramaică cuvintele din Psalmul 22, 2 [»Eloi, Eloi, lama sabactani?«], care traduse înseamnă »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?« - Marcu 15, 34). În ceea ce privește pe conducătorii iudei, era neobișnuit pentru ei să se adreseze lui Dumnezeu în rugăciune cu cuvântul »Tată«, căci după părerea lor aceasta arăta prea multă intimitate și familiaritate. Da, ei au încercat de mai multe ori să omoare pe Isus, deoarece El numea permanent pe Dumnezeu Tatăl Său – înțelegând din aceasta că El Își revendica dreptul de Fiu al lui Dumnezeu, și aceasta însemna o identitate absolută cu Tatăl (Ioan 5, 18; compară și cu Ioan 10, 30-33). Filiațiunea veșnică și unică în felul ei a lui Isus dovedește identitatea Sa veșnică cu Tatăl (Evrei 1, 4-8). El este Fiul născut al lui Dumnezeu. Dar și tuturor credincioșilor le este acordată o poziție deosebită de filiațiune prin

primirea lor de către Dumnezeu ca fii (Galateni 4, 4-5). Și de aceea Hristos a învățat pe ucenicii Lui să se adreseze în rugăciune lui Dumnezeu cu cuvântul »Tată«.

Aici în grădina Ghetsimani avem singurul loc din toată Scriptura unde Hristos în rugăciune se adresează lui Dumnezeu cu cuvintele »Tatăl Meu« (Matei 26, 39, 42 – vezi versiunea GBV 2001), unde intimitatea felului de exprimare este accentuată de pronumele »Meu«. Evanghelistul Marcu relatează că El S-a rugat astfel: »Ava, Tată, la Tine toate sunt posibile; depărtează paharul acesta de la Mine; dar nu ce vreau Eu, ci ceea ce vrei Tu fie« (Marcu 14, 36 – vezi GBV 2001). »Ava« înseamnă în limba aramaică »dragă Tată« sau »Tăticule« - o expresie mult mai intimă, da, copilărească, care vorbește de încredere și simpatie.

Rugăciunea lui Hristos a fost înainte de toate o rugăciune de supunere. Se recunoaște aceasta din ceea ce de fapt este vorba: rugăciunea, dominată de rugămintea fierbinte a lui Hristos, nu cuprinde dorința ca paharul să se îndepărteze de la El, ci redă un țel mai înalt, prezentat în dorința Sa repetată »... facă-se voia Ta!« (Matei 26, 42). De fiecare dată când a îngenunchiat să se roage, în centru a stat același lucru: »Tatăl Meu, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși *nu cum voiești Eu, ci cum voiești Tu*« (versetul 39). »Tatăl Meu, dacă nu se poate să se îndepărteze de la Mine paharul acesta, fără să-l beau, *facă-se voia Ta!*« (versetul 42). »I-a lăsat din nou, S-a depărtat, și S-a rugat a treia oară, *zicând aceleași cuvinte*« (versetul 44).

Dorința Sa omenească normală a fost ca, dacă este posibil, să se depărteze judecata îngrozitoare care urma să aibă loc în curând. Dorința Lui de importanță capitală – încuviințarea finală a dorinței, de care este vorba în rugăciune – consta însă în aceea, ca să se facă voia lui Dumnezeu.

Supunerea Sa

Când Hristos se roagă: »Nu cum voiești Eu, ci cum voiești Tu«, nu trebuie să ne gândim, că voia Tatălui ar fi alta decât voia Fiului. Ce recunoaștem noi aici este faptul că Fiul S-a supus conștient, intenționat și de bună voie cu toate sentimentele Lui umane voii desăvârșite a Tatălui. Rugăciunea prezintă exemplul de neegalat cum Hristos în natura Sa umană a supus *totdeauna*, în toate lucrurile, voința Sa voinței Tatălui – și totodată că nu există nici o contradicție între voința divină și sentimentele Lui umane.

Aici trebuie să învățăm o lecție foarte importantă. Să ne gândim că Isus nu a avut nici o dorință nestăpânită păcătoasă, nici o dorință alterată de păcat și nici o înclinație de a face răul. Și cu toate acestea a trebuit ca nevoile Lui și afecțiunile Lui să le supună voii lui Dumnezeu cu o așa conștientă și dăruire intenționată. Cu cât mai mult avem noi nevoie să predăm lui Dumnezeu inima noastră, sufletul nostru, mintea noastră și puterea noastră! Slăbiciunile noastre, dorințele noastre, plăcerile noastre – da, voința noastră – trebuie să le subordonăm conștient voii lui Dumnezeu, dacă dorim să fim în stare să ducem o viață spre onoarea lui Dumnezeu.

În rugăciunea lui Hristos nu este vorba ca paharul să se depărteze de la El *cu orice preț*. El S-a rugat ca paharul să se depărteze de la El numai atunci când există o altă posibilitate pentru împlinirea planului lui Dumnezeu. Răspunsul lui Dumnezeu la această rugăciune lasă să se recunoască clar, că nu există nici o altă alternativă la jertfa Fiului Său, prin care păcătoșii pot fi mântuiți. Dumnezeu nu a trimis pe Hristos ca El să moară în chip ușuratic. Dacă ar fi existat o altă cale, atunci ar fi ales-o pe aceasta. Dar pentru că nu exista o altă cale, paharul nu a fost luat de la Hristos.

Este clar, că Hristos a știut aceasta, atunci când S-a rugat. Desfășurarea acestor evenimente a fost stabilită în hotărârile veșnice ale lui Dumnezeu înainte de întemeierea lumii – cu mult timp înainte ca Hristos să vină pe pământ. El a știut că El va trebui să fie Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii. De aceea aceasta înseamnă că El, în această calitate, trebuia să suporte mânia lui Dumnezeu.

Aceasta conduce la un alt motiv pentru care Hristos a formulat această rugăciune: în ea El a arătat nu numai cu adevărat afecțiunile Sale umane, făcând cunoscut frica Lui reală și groaza de care era cuprins, gândind ce va însemna crucea pentru El. El a fost nu numai un exemplu remarcabil pentru Petru și ceilalți ucenici (ca și pentru toți creștinii tuturor timpurilor). Mult mai mult, El a descoperit taina cu privire la ce a fost în veșnicii, înainte de toate timpurile, între persoanele Dumnezeirii: Dumnezeu, Tatăl, și Dumnezeu, Fiul, au hotărât împreună cu Duhul Sfânt să mântuiască pe cei aleși. S-a hotărât ca Hristos să devină om și să moară, ca să plătească prețul ispășirii.

Apostolul Pavel vorbește despre acest lucru în scrisoarea sa adresată lui Tit. El începe scrisoarea cu următoarele cuvinte: »Pavel, rob al lui Dumnezeu, și apostol al lui Isus Hristos, potrivit cu credința aleșilor lui Dumnezeu și cunoștința adevărului, care este potrivit cu evlavlia, în nădejdea vieții veșnice, *făgăduite mai înainte de veșnicii* de Dumnezeu, care nu poate să mintă ..« (Tit 1, 1-2). Dumnezeu a făgăduit viața veșnică mai înainte de veșnicii – înainte de a fi existat vre-o creatură, cărora să le fi dat făgăduința. De aceea se pune întrebarea: Cui a făgăduit-o? Este clar că aceasta descrie o înțelegere care a avut loc între Persoanele Dumnezeirii, care avea în vedere mântuirea celor aleși.

În 2 Timotei 1, 9 răsună adevărul din Tit 1, 2. Apostolul Pavel spune acolo, că Dumnezeu »ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care *ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșnicii.*« Cu alte cuvinte: arvuna veșnică a mântuirii noastre include o făgăduință, pe care Tatăl a dat-o Fiului înainte de veșnicii. Toată nădejdea noastră cu privire la viața veșnică constă în acea făgăduință veșnică, care a fost dată lui Hristos.

În baza dragostei Lui veșnice față de Fiul Său, Dumnezeu, Tatăl, I-a făgăduit un popor de răscumpărați. De aceea Hristos vorbește deseori despre cei răscumpărați, ca despre aceia pe care Tatăl I i-a dat (Ioan 17, 9, 11; compară cu Ioan 6, 37-39).

Hristos la rândul Lui a făgăduit să moară pentru cei ce fac parte din acest popor, în timp ce animalele de jertfă nu puteau să facă nici o ispășire. Exista numai o posibilitate, prin care ei puteau fi mântuiți. Un locțiitor uman – desăvârșit de drept, la care nu se putea găsi nici un fel de vină – va trebui să poarte pedeapsa pentru păcat în locul lor. Și numai Fiul lui Dumnezeu devenit om a îndeplinit această condiție. De aceea Hristos S-a declarat gata să vină pe pământ cu intenția clară de a muri ca jertfă pentru păcat. Aceasta va fi partea Lui în înțelegerea cu privire la mântuirea noastră. Din dragoste S-a supus voinței Tatălui, ca să dobândească mântuirea pentru poporul Său. Aceasta este afirmația de bază din Evrei 10, 4-9:

»Căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele. De aceea, când intră în lume, El zice: „Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup; n-ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat. Atunci am zis: >Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!<” După ce a zis întâi: „Tu n-ai voit și n-ai primit nici jertfe, nici prinoase, nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat”, (lucruri aduse toate după Lege), apoi zice: „Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule.”«

În supunerea lui Hristos față de voia Tatălui s-a exprimat dragostea Sa veșnică față de Tatăl. Intuiția normală este contrazisă și este misterios să gândești că Fiul a murit și că Tatăl Și-a revărsat mânia asupra Fiului. Însă în adâncimea intenției de mântuire s-a exprimat dragostea curată dintre Tatăl și Fiul. Și de aceea mai înainte de veșnicii Fiul S-a supus conștient și intenționat voii Tatălui, așa că drumul spre cruce era hotărât.

Aceasta include adevărul cel mai important care ni se descoperă în rugăciunea lui Isus din grădina Ghetsimani. Aici recunoaștem un instantaneu al celor întâmplate, pe care îl descrie Filipeni 2, 6-8. Acolo se spune despre Isus Hristos: »El ... n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la

moarte, și încă moarte de cruce.« Rugăciunea Sa din grădina Ghetsimani ne oferă o privire în sufletul Său și în inima Sa, atunci când a împlinit această trecere. Descopere cât de mare a fost jertfa pentru El, care a constat în a muri pentru noi.

Când Hristos a terminat rugăciunea, I S-a dat victoria cerută. Din chinurile sufletului Său a trecut în armonia desăvârșită a voinței Tatălui Său. A fost gata să meargă la cruce și să golească paharul amar al mâniei divine asupra păcatului.

Dușmanii Lui se apropiasă deja. Liniștea cu care Hristos le-a ieșit în întâmpinare, și farmecul liniștit care-l reflecta pe tot drumul suferințelor Lui sunt o dovadă clară că Dumnezeu, Tatăl, a auzit strigătul inimii Fiului Său din grădina Ghetsimani și i-a răspuns.